UEFA ევროპის საკლუბო ტურნირები
მეორე ტური

მომავლის იმედით

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის „დინამოს „ სტადიონი“. 9 დეკემბერი.
„დინამო“ (თბილისი, სსრ კავშირი) – „ვერდერი“ (ბრემენი, გფრ) 1:1 (1:0)
„დინამო“: გაბელია, კეტაშვილი, ჩივაძე, ჭედია, ცვეიბა, რევიშვილი (ფანცულია, 67), სვანაძე, სულაქველიძე, ქეცბაია (კორღალიძე, 62), გურული, შენგელია.
„ვერდერი“: რეკი, შაოფი, ოტენი (ზურგხმიულერი, 53), ბრატსეტი, კუტცოპი, ბოროვკა, ბერმანი, ვოტავა, რიდლე (რულენდერი, 89), ვოლტერი, ორდენევიცი.
მსაჯი: ბ. კარლსონი (შვეცია)
60 000 მაყურებელი
გააფრთხილეს ცვეიბა, ბოროვკა.

საყოველთაოდ მიღებული საფეხბურთო კატეგორიებით თუ ვიმსჯელებთ, უეფა-ს თასის მერვედფინალში წილისყრამ ერთობ უთანაბრო ძალის მეტოქეები დააწყვილა. ერთის მხრივ, საერთაშორისო ფეხბურთში დიდად პრესტიჟული გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის ჩემპიონატის ლიდერი და მეორეს მხრივ - თბილისის „დინამო“, რომელმაც განვლილ საკავშირო ჩემპიონატში მხოლოდ გათამაშების ფინიშზე შეძლო თავი ეხსნა პირველ ლიგაში ჩამოქვეითების ფრიად უსიამოვნო პერსპექტივისგან „ვერდერის“ აქციებმა განსაკუთრებით მას მერე აიწია, როცა მან მოსკოვში „სპარტაკთან“ უიმედოდ წაგებული მატჩის შემდეგ შინ საოცარი რევანშის აღება შეძლო. ელემენტარული ლოგიკა ამ შემთხვევაში მეტყველებს: საცა ჩვენმა ჩემპიონმა ვერ გაუძლო ესოდენ ძლიერ გუნდს, მე-13 ადგილზე მყოფ თბილისელებს, წარმატების აბსოლუტურად არავითარი შანსი არ უნდა ჰქონოდათ...

მაგრამ ფეხბურთი, საბედნიეროდ, მარტოოდენ მშრალი ლოგიკის კანონებით არ ცხოვრობს. აქ ხშირად ისეთი საპირისპირო ამბები ხდება, რომელთა წინასწარმეტყველება არ ძალუძს არავის, ამიტომაც იყო, რომ ბრემენის „ვერდერისა“ და თბილისის „დინამოს“ უეფა-ს მერვედფინალის ორმა მატჩმა ასეთი დიდი ინტერესი და დაძაბულობა გამოიწვია და თუ მათს საბოლოო შედეგს დადინჯებულად, რეალური ანალიზით, მოჭარბებულ ემოციათა გარეშე განვიხილავთ, შეგვიძლია უშეცდომოდ დავასკვნათ, რომ ეს იყო თანაბარი ბრძოლა, ბრძოლა, სადაც საბოლოო გამარჯვებულის საკითხი ბოლო წუთებამდე ბეწვზე ეკიდა. თბილისელებმა, არსებითად, არაფერი დაუთმეს გფრ-ის ჩემპიონატის ლიდერს და, ალბათ, ამიტომაც იყო „ვერდერის“ ფეხბურთელებმა თბილისის მატჩის დამთავრების შემდეგ სიხარულით კინაღამ დაახრჩვეს ერთმანეთი აქვე, მინდორზე, კლუბის

ხელმძღვანელობა კი ვერაფრით ვერ მალავდა თავის მოჭარბებულ ემოციებს. თვალნათლივ ეტყობოდა, რომ სტუმრები არც მოელოდნენ წარმატებას * დეკემბრის მატჩში.

თბილისის „დინამოს“ აშკარა მიღწევა იყო ის, რომ ბრემენში მან მხოლოდ ანგარიშით 1:2 წააგო „ვერდერთან“. ამ საიმედო შედეგის შემდეგ შინ შეიძლებოდა სასურველ რევანშზე ფიქრი, მაგრამ თუ ყველაფერი ისე არ მოხდა, როგორც დინამოელებს და მათს მრავალრიცხოვან ქომაგებს სურდათ, ეს უმთავრესად ჩვენი გუნდის სისუსტეზე კი არა, „ვერდერის“ სიძლიერესა და მდიდარ რეზერვებზე მეტყველებს.

თბილისის „დინამოს“ პერსპექტივას ბრემენში მინიმალური სხვაობით წაგებული მატჩის შემდეგ ისიც დაემატა, რომ „ვერდერს“ გამოაკლდა თავისი სამი წამყვანი ფეხბურთელი . გუნდის მწვრთნელი ო. რეჰაგელი უაღრესად მძიმე მდგომარეობაში აღმოჩნდა მას შემდეგ, როცა ორი გაფრთხილების მედეგად არ შეეძლო მინდორზე გამოეყვანა წარმმართველი ნახევარმცველი ნორბერტ მაიერი. ტრავმის გამო თამაშში მონაწილეობის მიღება ვერ შეძლო მცველმა გუნარ ზაუერმა და, ჩვენი აზრით, უმთავრესი კი ის იყო, რომ თბილისში ვერ ითამაშებდა კლუბის ყველაზე ძლიერი ფორვარდი ფრანკ ნოიბარტი, რომლის ამოუწურავი შესაძლებლობანი ყველამ კარგად ვიხილეთ მოსკოვის „სპარტაკთან“ ორივე მატჩში და თბილისელთა მიერ ბრემენში ჩატარებულ შეხვედრაშიც.

საქმე ისე წავიდა, რომ ო. რეჰაგელს მატჩის ოქმში სათადარიგოთა სიაში სულ სამი ფეხბურთელი ჰყავდა მარაგად: ორი - მინდვრისა და ერთიც - მეკარე, ე.ი. გერმანელებს ძალიან უჭირდათ.

ყველაფერი ეს, გარდა ამისა, საერთო ოპტიმისტური განწყობილება და 60 ათასი გულშემატკივრის ენერგიული მხარდაჭერა დინამოელებს წარმატების მიღწევის კარგ ფონს უქმნიდა.

ჩვენი აზრით, ერთ სერიოზულ ვითარებასაც უნდა მივაქციოთ საგანგებო ყურადღება. ამ უაღრესად დიდმნიშვნელოვანი მატჩისთვის სამზადისისას „ვერდერი“ ჩვენზე გაცილებით უკეთეს მდგომარეობაში იმყოფებოდა: გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში ახლა გაცხარებული ჩემპიონატია და ბრემენის გუნდიც ფრიად მაღალი კვალიფიკაციის გუნდებს ეთამაშებოდა, თბილისის „დინამო“ კი იძულებული იყო სპარინგ-პარტნიორებად გამოეძებნა ამ შემთხვევისთვის მეორეხარისხოვანი რესპუბლიკის გუნდები. ამას დიდი მნიშვნელობა აქვს.

მაგრამ ფეხბურთს, როგორც მოგახსენეთ, დაუწერელი კანონებიც საკმარისად აქვს, დამთავრდა საპასუხო მატჩი და მეოთხედფინალში, როგორც ვხედავთ, „ვერდერი“ გავიდა.

თვით ეს თამაში, მისი მსვლელობა, საკმაოდ რთულია აღწერისთვის. ერთი კი ცხადია _ თბილისის „დინამოს“ რომ შეძლებოდა შესვენების შემდეგაც ისე ეთამაშა,

როგორც მანამდე, მეოთხედ ფინალის საგზურს იგი ბრემენელ ფეხბურთელებს არ გაატანდა. პირველ ტაიმში ჩვენი გუნდი აშკარად ჯობდა მეტოქეს, მეკარე რეკის საჯარიმო მოედანზე თბილისელები შეტევას წარმართავდნენ. 31-ე წუთზე გერმანელთა მეკარემ რეაქცია დააგვიანა სულაქველიძის დარტყმის შემდეგ და გაუშვა გოლი, რომელიც თბილისელთათვის სავსებით საკმარისი იყო გათამაშების შემდგომ ეტაპზე გასასვლელად, მაგრამ დინამოელები მაინც განუწყვეტლივ უტევდნენ და მცირეოდენად მაინც რომ გამოეყენებინათ მეტოქის კართან შექმნილი მომენტები, საგაზაფხულო საზრუნავი ჩვენ გვექნებოდა და არა „ვერდერს“... სტუმრები ჯერ მაშინ გადარჩნენ, როცა გურულმა ძელს მოახვედრა ბურთი, საუკეთესო შესაძლებლობები ჰქონდათ, აგრეთვე, შენგელიას, ჭედიას, ქეცბაიას, მაგრამ არც ერთი მათგანი არ იქნა გამოყენებული და სულაქველიძის მიერ გატანილი გოლი დინამოელთათვის ერთადერთი და საბოლოო აღმოჩნდა ამ მატჩში. დასანანი კია: „დინამოს“ სრული უპირატესობა პირველი 45 წუთის განმავლობაში სულ სხვა შედეგით უნდა დამთავრებულიყო.

ასეა თუ ისე, პირველი ტაიმის შემდეგ ჩვენს საერთო ოპტიმიზმს თუ არ მოემატა, არაფერი მოკლებია, მაგრამ დაიწყო თამაშის მეორე ნახევარი და მინდორზე ყველაფერი კარდინალურად შეიცვალა. ეს უკვე ორი სხვა გუნდი იყო. თბილისის „დინამომ“ საგრძნობლად მოუკლო თამაშს, ხოლო „ვერდერმა“, პირიქით, ასევე მნიშვნელოვნად მოუმატა. დინამოელები აშკარად დაიღალნენ, მათს თამაშში სულ უფრო და უფრო მატულობდა შეცდომები, შეუსაბამობანი. ისინი სისწრაფეშიც ჩამორჩნენ სტუმრებს და ახლა უკვე ამ უკანასკნელთ მიეცათ ბურთის გატანის რამდენიმე ნაღდი შესაძლებლობა. ერთ-ერთი მათგანი, როგორც იცით, 61-ე წუთზე საპასუხო გოლით დაამთავრა შაოფმა. საინტერესოა, რომ „ვერდერის“ ეს გოლი სწორედ გუნდის შეტევის საფინალო ნიმუში იყო: მარცხენა ფლანგიდან მოწოდებული გადაცემა შაოფმა მაღალ ნახტომში თავით მიიღო და კარის შორეულ კუთხეში გაგზავნა - 1:1.

„დინამოს“ ამის შემდეგაც მიეცა ბურთის გატანის რამდენიმე შესაძლებლობა, რაც, მინიმუმ, დამატებითი დროის დანიშვნის შესაძლებლობას მოგვცემდა, მაგრამ ეს ასე არ მოხდა. დაღლილობა აშკარად უშლიდა ხელს ჩვენს გუნდს ისეთივე სიძლიერით ეთამაშა, როგორც მან დასაწყისში ითამაშა. ერთი სიტყვით, ჩვენს იმედებს განხორციელება არ ეწერა. შვედი მსაჯის ბ. კარლსონის საფინალო სასტვენმა (სხვათა შორის, უნდა შევნიშნოთ, რომ მან შესვენების შემდეგ რამდენიმე მნიშვნელოვანი შეცდომა დაუშვა) წერტილი დაუსვა მატჩის ანგარიშს - 1:1. ორი შეხვედრის ჯამშიც უპირატესობა „ვერდერს ხვდა წილად.

ახლა ბევრი ურთიერთსაწინააღმდეგო მოსაზრების გამოთქმა შეიძლება „ვერდერ“ „დინამოს“ ამ ორი შეხვედრის თაობაზე. ფრიად დასანანია, რომ მეოთხედფინალში გავედით არა ჩვენ, არამედ ბრემენელები. თბილისი „დინამოს“ კი

წარმატების რეალური შესაძლებლობანი ჰქონდა. მაგრამ იმისი სრული უფლება კი გვაქვს, რომ ვთქვათ, ჩვენმა გუნდმა აშკარად თავი დააღწია გასული წლის ხანგრძლივ, მძიმე კრიზისს, სეზონის დასასრული მან საუკეთესოდ ჩაატარა. სრული ძალით ამოქმედდნენ ვეტერანები. თვალსაჩინოდ დაწინაურდა რამდენიმე ახალგაზრდა ფეხბურთელი. ყველაფერი ეს საფუძველს გვაძლევს ვიფიქროთ, რომ 1988 წლისთვის ჩვენი გუნდი მოღონიერდება, ნამდვილ სპორტულ ფორმაში ჩადგება და კვლავ დაიბრუნებს თავის პოზიციებს როგორც საბჭოთა, ისე საერთაშორისო ფეხბურთში. ჩვენი ეს იმედი, ვფიქრობთ, საფუძველს მოკლებული არაა.

ბიჭიკო ქორქია

9 დეკემბერი, 1987